

DE ROOIE ROEPTOETER

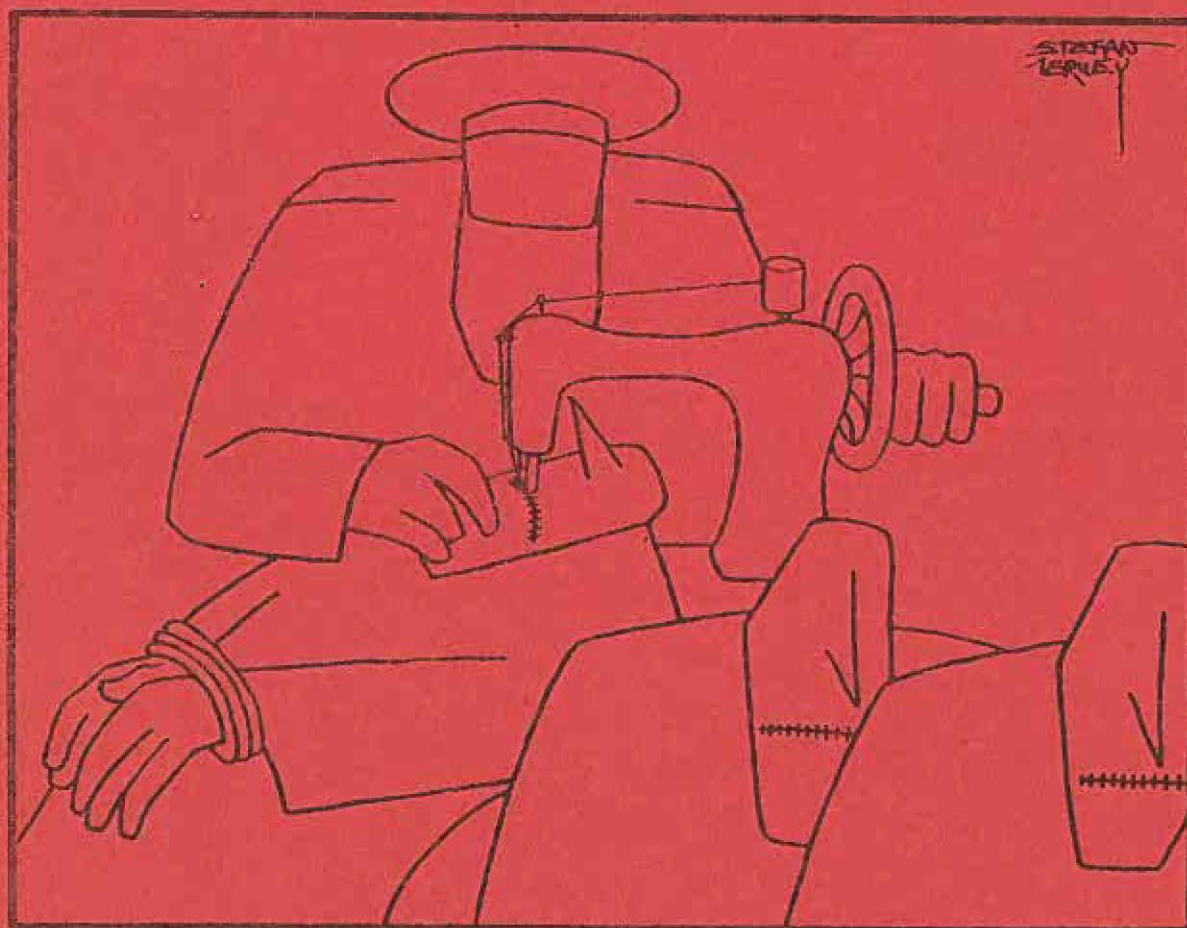
JAARGANG 2, N° 6, MAART 1988

De Rooie Roeptoeter is een afhankelijke, onregelmatig verschijnende actiekant voor Oisterwijk. De RRT beoogt een bindend element te zijn voor mensen in strijd voor een leefbaar bestaan en is een spreekbuis voor allen die door het kapitalisme en andere vormen van onderdrukking en uitbuiting mond dood worden gemaakt. De RRT belicht vanuit een linkse optiek politieke en culturele ontwikkelingen in Oisterwijk en geeft bekendheid aan publicaties en manifestaties van CPN-PPR-PSP en sociale bewegingen die opkomen voor een veilige en rechtvaardige maatschappij. Een steunabonnement kost f 5,- per jaargang (buiten Oisterwijk f 10,-) te voldoen op gironummer 5264985 tnv werkgroep CPN-PPR-PSP te Oisterwijk. Je krijgt dan 6 keer dit schitterende blad bezorgd (als alles meezit tenminste).

Redactiecollectief De Rooie Roeptoeter
Postbus 340 5060 AH Oisterwijk

COLOFON

FACE-LIFT

VAN HET REDACTIE-COLLECTIEF

Voor u ligt een qua uiterlijk aangepaste Roeptoeter. Na enkele jaren heeft het redactie-collectief zich opnieuw bezonnen over de lay-out. Er werd een speciale lay-out-commissie in het leven geroepen met dit zichtbare resultaat.

Niet alleen de Roeptoeter heeft een face-lift ondergaan. Als het aan Pronk en Kalma ligt zal het socialisme à la Partij van de Arbeid op sterk water gezet worden. Een commentaar hierop van de RRT.

Veel aandacht verder voor Zuid-Afrika. De anti-apartheidsbeweging organiseert in juni een actie-tiendagse voor het ANC. Toch blijven sommige Oisterwijkse winkeliers Zuid-Afrikaanse produkten verkopen waardoor het apartheidsregime gesteund wordt. Niet alleen de apartheidsactivisten van Botha c.s. roeren zich. Ook Nederlandse fascistten van vroeger en nu werpen zich hierop om de kleine criminaliteit te gaan bestrijden.

Ook in de RRT, de Kinderboerderij in de Pannenschuur. De raadsfracties willen niet ingaan op de wensen van de buurtbewoners. Zij vinden dat zo'n boerderij niet in het wijkpark thuishoort, omdat dat staakoverlast zou geven. Wat stinkt zijn echter de opvattingen van deze fracties over inspraak en democratie; een commentaar hierop.

INHOUD

pag. 1	Van de kerk naar de kapel; Oisterwijk ontkerkelijk
pag. 3	BERGERDE reizen
pag. 4	Anti-apartheid en Beatrixbomen
pag. 5	Oisterwijks terrorisme velt bomen
pag. 6	Zwart Fronters marcheren weer
pag. 7	1987, het jaar van het Milieu
pag. 8	De sigarenfabriek "De Huifkar"
pag. 9	Kinderboerderij "De Cirkel"
pag. 10	Sociaal-demokraten tussen "Schuivende Panelen"
pag. 11	Tanks aan de Oirschotse dijk?
	Koopkracht waarschuwt tegen Oisterwijk parket
pag. 13	Literatuur

de waarheid blijft onmisbaar, elke dag en vooral in het weekeinde

De Waarheid blijft onmisbaar, elke dag. Daarom vragen we u ook abonnee te willen worden, niet alleen omdat we dringend abonnees nodig hebben, maar ook omdat we denken dat De Waarheid een specifieke rol vervult in ons land, waar een toenemende concentratie in medieland hand in hand gaat met een toenemende vervlakking.

De Waarheid verschijnt dagelijks met 8 pagina's, met een eigen specifieke selectie van het nieuws en veel aandacht voor de vele bewegingen die ons land ondanks alles toch rijk is. Op zaterdag met De Waarheid Plus, een speciale bijlage, met achtergronden, opinies, beschouwingen en plaats voor debat.

Word abonnee!

Ja, ik word abonnee voor de hele week/voor de vrijdag-zaterdagkrant*

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

* doorhalen wat niet gewent is

Ik betaal 21,60 per maand-incasso

(volledig abonnement)

64,90 per kwartaal-accept

(volledig abonnement)

7,90 per maand-incasso

(vrijdag/zaterdag abonnement)

Deze bon opsturen naar De Waarheid, antwoordnr. 2518, 1000 PA Amsterdam (postzegel niet nodig)

Of bel ons: 070-262565.

VAN DE KERK NAAR DE KAPEL; OISTERWIJK ONTKERKELIJKT

Oisterwijkse progressieven van allerlei pluimage; socialisten, humanisten, vooruitstrevende liberalen en atheïsten zijn ten zeerste geneigd de stelling te onderschrijven dat de religieuze beleving in Noord-Brabant op zijn retour is.

Graag wijzen zij op de leegloop der kerken, het verzet van leken in de kerken tegen bisschop Ter Schure, op de sloop der leegstaande kerkelijke gebouwen en op de moppende priesters. In Oisterwijk runt een pastoor als Van Dun al twee parochies, de Petruskerk en de Levenskerk. Krisis? Het lijkt er wel op, maar is er nu werkelijk sprake van een snel vorderende ontkerstening van het Brabantse land?

Ontkerkelijking

Tijdens de, voor katholieken, glorieuze jaren vijftig was men nog behoorlijk optimistisch. Het bisdom Den Bosch meende in 1958 dat er vóór 1980 minstens 80 nieuwe kerken gebouwd dienden te worden. Veertien jaar later, in 1972, schreef het Brabants Dagblad dat het bisdom veel te veel kerken had. Overal zien we leegstaande kerkgebouwen die soms gesloopt worden en soms een andere bestemming krijgen. Vanuit Rome is eind vorig jaar de eis gekomen dat kerkgebouwen niet meer gesloopt mogen worden en dat in deze Huizen Gods geen wereldlijke bijeenkomsten mogen worden gehouden. Met de zogenaamde "jazz-missen" in de Petruskerk is het dus ook afgelopen. Kapelaan Huybers zou handenwrijvend de beslissing van de paus hebben toegejuicht.

Het gaat aldus slecht met "het geloof" én met "de Kerk". Prelaten menen dat de centrale positie van de dorpspastoors wordt afgebroken. De zeer teleurstellende opkomst van het gelovige publiek tijdens het pausbezoek lijkt deze trend te onderschrijven. De pastoors hebben al jaren hun zondebokken: de gestage industrialisatie van Brabant met haar verstedelijking in de slip-stream zouden de gelovigen uit de kerken trekken.

Maar toch lijkt het kerkbezoek als zodanig niet veel te vertellen over de mate van gelovigheid in het zuiden des lands. Laten we eerst eens kijken naar cijfers ten aanzien van het kerkbezoek in Oisterwijk tussen 1976 en 1982:

aantal onderzochte Oisterwijkse parochies	7
wekelijks kerkbezoek in die parochies in 1976	4.300
idem in 1982	2.900

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat het kerkbezoek in Oisterwijk in betreffende periode sterk daalde. In zes jaar tijd viel een teruggang te konstateren van zo'n 33%. Maar veel zegt dit niet over de religieuze beleving in Oisterwijk.

Kapelbezoek

Uit antropologisch veldonderzoek dat in Midden-Brabant werd verricht wordt geconcludeerd dat er weliswaar minder mensen naar de dorpskerk gaan, maar dat de kapellen van kloosters en konventen 's zondags bomvol zitten en ook door de week een aantrekkingskracht op gelovigen uit weten te oefenen. Daarnaast blijken bedevaarten aan een herleving toe te zijn. Ook processies en heiligenvereringen profiteren van deze opleving. Jaarlijks schijnen weer zo'n tienduizenden Brabanders de zeventig "Heilige Plaatsen" in onze provincie te bezoeken. Het bisdom Den Bosch speelde daar handig op in door onlangs een boekje uit te brengen waarin de Brabantse Maria-Heiligdommen uitgebreid aan de orde komen. Natuurlijk passeert ook de Oisterwijkse "Onze Lieve Vrouwe van Mirakelen ter Linden" de revue.

Wie 's zondags langs het Trappistenklooster rijdt ziet zelf hoe druk het daar kan zijn. Maar ook het Norbertijner klooster Berne trekt volle zalen. Er lijken zich religieuze veranderingen in Brabant te voltrekken.

Cijfers betreffend het kapelbezoek door Oisterwijkers bevestigen deze ontwikkelingen:

aantal onderzochte kapellen	
in Oisterwijkse regio	5
kapelbezoek wekelijks	
in 1976	100
idem in 1982	1.180

We zien een enorme toename van het kapelbezoek in 1982. We mogen aannemen dat deze trend zich in 1988 versterkt heeft doorgezet. Zeer moeilijk kunnen we dus nog spreken van een teruglopend religieus besef in Oisterwijk. Maar wat is er dan wel aan de hand?

Eenzijdige kijk

De kijk die men heeft op de Kerk als instituut is te beperkt. Vooral in pro-

gressieve kringen bestaat de neiging alle katholieke uitingen over één kam te scheren. Er bestaat echter in Noord-Brabant een heftige concurrentie-strijd tussen de diocesane- en ordegeestelijkheid. De ordegeestelijkheid (ook wel monastieke geestelijkheid genoemd) valt niet onder de verantwoordelijkheid van de bisschop, in tegenstelling tot leefgemeenschappen zoals kloosters. Meestal is hun "zielzorg" dan ook van een ander karakter: onderwijs, ziekenzorg, bejaardenzorg e.d. horen vaak tot hun dagelijkse bezigheden, Maar toch hebben zij dezelfde bevoegdheden als de gewone kerpriesters; zij mogen de biecht horen de eucharistie verzorgen, dopen, trouwen en de stervenden het laatste sacrament toedienen. Naast de mannelijke ordegeestelijken zijn er ook talloze vrouwelijke kloosters en konventen. De vrouwen zijn echter niet gerechtigd de priesterlijke functies te vervullen en voor het ontvangen der sacramenten zijn ze weer afhankelijk van hun mannelijke tegenhangers, Een voor velen onbekend fenomeen treedt hier naar voren: de pater en de priester zijn elkaars beste vrienden niet; er wordt strijd geleverd.

Gekheid en kwezelarij

Al eeuwen wedijveren de diocesane priesters en de monastieke geestelijken om hun "klandisie", het gelovige volk. Tot in de negentiende eeuw werd Noord-Brabant gedomineerd door de ordegeestelijken. Deze rondtrekkende geestelijken doopten, hoorden de biecht, verzorgden zieke mensen en dieren etc. Zij waren zeer geliefd bij het agrarische Brabantse volk. Het toenmalige protestante gezag had de bisdommen verboden waardoor de diocesane geestelijkheid zich niet kon ontwikkelen. De ordegeestelijken profiteerden hier beslist van.

In het midden van de negentiende eeuw werden de bisdommen in ere hersteld; enerzijds om de eenheid in het land te bevorderen en anderzijds om Thorbecke een politieke overwinning te laten meekrijgen. Dankzij dit "papo-thorbeckisisme" konden de bisschoppen moeizaam opnieuw hun priesterlijke netwerken opzetten. In de loop van de negentiende- en twintigste eeuw kreeg dat diocesane regime steeds duidelijker gestalte. De bisschoppen trachtten koste wat kost hun verworven monopoliepositie te handhaven. Men installeerde vaak fanatieke kapelaans om dat proces te forceren. In Oisterwijk werd zo kapelaan Huybers

in het begin van deze eeuw geplaatst met de opdracht de bevolking ondergeschikt te maken aan de kerkelijke hiërarchie.

De grootste bedreiging kwam in de ogen van de bisschoppen van de ordegeestelijkheid. Men meende dat monniken en fraters en nonnen de "gekheid en de kwezelarij" onder de bevolking zouden bevorderen, Het bisdom meende dat alle zeilen bijgezet dienden te worden om de achtergebleven bevolking te emanciperen in hiërarchieën -katholieke zin om haar te behoeden voor de kwalijke krachten van liberalisme en socialisme.

De populaire volksdevoties zoals bedevaarten, mariavereringen en processies werden aan strakke banden gelegd, Ook het houden van missen op "heilige Plaatsen" werd zoveel mogelijk tegengegaan; het volk diende in de Kerk bijeen te komen.

Herleving van een onderdrukte orde

Tot ver in de jaren vijftig van deze eeuw wist het diocesane regime, geleid door de Bossche bisschop de touwtjes stevig in handen te houden. Het optimistische bericht, dat 80 kerken gebouwd dienden te worden uit 1958, wijst immers op deze stelling. Toch namen in de jaren zestig de spanningen toe en brokkelde het diocesane regime stelselmatig af. Kloosterroepingen en seminarie-aanmeldingen daalden drastisch. Daarbij raakte de democratisering ook de lokale dorpsgemeenschappen in Noord-Brabant. Onder de leidinggevende plattelandselite openbaarde zich een groeiend anti-klerikalisme. Zowel gemeentebesturen als vakbonden van katholieke snit kregen genoeg van de paternalistische priesterlijke adviseurs. Deze emancipatiebeweging zorgde voor de voorwaarden voor de opkomst van een lekenbeweging in de Kerk. Een voorbeeld is de Levenskerk in Oisterwijk die voor een groot deel draait op progressieve katholieke (en zelfs niet-katholieke) leken. Deze nieuwe (leken)elite zag oude geloofsgebruiken, zoals bedevaarten en heiligenvereringen als ouderwets en achterhaald, De diocesane priesters hadden deze gebruiken toch al aan banden gelegd. Daarnaast trad binnen de dienst liturgische versobering op en werden grote praalzuchtige heilighdommen uit de kerk gehaald. De minder-geëmancipeerden, veelal zij die niet direkt door het moderniseringsproces van Brabant beïnvloed werden,

voelden zich 's zondags steeds minder thuis in "hun" kerk. In Oisterwijk zien we dat veel oudere kerkgangers zich bijvoorbeeld in de Levenskerk niet thuis voelen. Liever kiezen zij voor de Johanneskerk op de Lind. Het aanstellen van pastoor Van Dun over de Levenskerk-parochie duidt mogelijk op een diocesane poging de geëmancipeerde en minder-geëmancipeerde katholieken dichter bij elkaar te brengen.

Toch had de katholieke emancipatiegolf tot effect dat velen in de richting van de monastieke geestelijkheid gedreven werden. Dezen waren direkt tot priesterlijke hulp bereid omdat ze al veel priesterlijke functies waren kwijtgeraakt. Dit monastieke regime maakt momenteel in Brabant een duidelijke opleving door. Het gevolg is wel dat het bezoeken van de dorpskerk steeds verder afneemt. In Oisterwijk zagen we een teruggang van zo'n 33% in zes jaar tijd.

Anti-katholicisme

De populariteit van kloosters en bedevaarten neemt dus weer toe. De progressieve beweging lijkt vaak in een eeuwige strijd verweekt tegen "De Kerk". Vooral in Oisterwijk lijkt dit een duidelijk bestanddeel van de linkse beweging. Het ontstaan van de SDAP en socialistische agitatie vóór de Tweede Wereld-

oorlog was in hoge mate ingegeven door intollerante houding van de diocesane kerk. Ook de Rooie Roeptoeter wijdde alweer enkele jaren geleden een nummer aan de strijd tegen het geloof.

Dat geloof blijkt vaster dan menigeen denkt en zelfs de Kerk ziet dit met lede ogen aan: wordt Brabant weer een missiegebied?

Voor veel kerkelijke katholieken is het een sombere tijd. Men kan zelfs de kerkpoorten door de week niet eens openhouden. Platel & Van Zoest mompelden onlangs nog: "Het is werkelijk jammer dat de St. Petruskerk zijn poorten tegen vandalisme en diefstal gesloten moet houden". De Kerk als zodanig lijkt op zijn retour, maar het katholicisme bestaat nog niet. Atheïsten in Oisterwijk hoeven nog geen vreugdedans te maken.

Literatuur:

De Oisterwijkse onderzoeksresultaten komen van de antropoloog Mart Bax uit het artikel "Terug naar de donkere tijden?" in de bundel "Religieuze Volkscultuur" (SUN, Nijmegen 1986)

Ineke Platel en Peter van Zoest schreven "Steek dan voor mij ook een kaarsje op" (Bisdom Den Bosch 1987) over de Maria-heiligdommen in het bisdom.

BeROERDE REIZEN

Al heeft Gijzen een mooie meid,
toont Menten opeens spijt.
Al geeft Shell al zijn winsten terug,
de man een rooie rug.
Dan ga je toch niet,
niet op vakantie in
Zuid-A-fri-ka.

Met dit lied gaven de RK Veulpoepers BV aan dat vakantietrips naar Zuid-Afrika nooit te verdedigen zijn. Zeker niet zo lang daar het apartheidsregime aan de macht is. Recentelijk toonde dit regime weer zijn ware aard: alle oppositiepartijen en vakbonden werden monddood gemaakt. Het bewind wil de executie van de 'zes van Sharpeville' ondanks internationale protesten gewoon doorzetten. Het is schrijnend om dan reisbureau

Broere in de Dorpsstraat binnen te lopen en een reclamefolder voor safaritrips naar Zuid-Afrika tegen te komen. In de folder, van Luxavia, wordt gesteld dat Zuid-Afrika een reis waard is. De folder toont de blanke vakantievierder in verschillende safariparken. Na Cees van der Jagt, die vorig jaar Zuid-Afrikaans fruit bleek te verkopen, is Broere de tweede winkel in Oisterwijk die Zuid-Afrikaanse produkten te koop aanbiedt. Broere heeft blijkbaar niet veel sympathie met het verzet in Zuid-Afrika dat al jaren vraagt om effectieve economische sancties. Een boycot van Zuid-Afrika als vakantieoord valt daar zeker onder.

ANTI-APARTHEID EN BEATRIXBOMEN

De Beatrix-boom in Oisterwijk heeft het niet lang uitgehouden. Zes dagen nadat schoolkinderen een lindeboom op het Paneschuurplein plantten, is de boom in het weekend doorgezaagd. In een brief aan de redactie van Het Nieuwsblad heeft "Het aktiekomitee Dood aan de Koningin en haar Bomen" de verantwoordelijkheid hiervoor opgeëist. De actiegroep zegt de boom zondagavond om 23.30 uur omgezaagd te hebben: "De reden hiervoor is dat de Koningin met haar Shell-aandelen haar uitzuiging internationaliseert. Shell uit Zuid-Afrika, Beatrix uit Nederland." En verder: "Het spijt ons zeer dat wij voor deze actie het leven van een boom moesten ontnemen, maar toch: eerst een boom, dan de Koningin."

Het gemeentebestuur sprak verontwaardigd over een dergelijke vorm van baldadigheid. De schoolkinderen zijn boos en verdrietig over het verlies van "hun" boom en begrijpen niet veel van deze actie. En wat betreft het "aktiekomitee", daar heeft nog nooit iemand van gehoord!

Wij, de redactie van de RRT, kunnen geen enkel begrip opbrengen voor deze actie; door het omzagen van Beatrix-bomen verander je niets aan de situatie in Zuid-Afrika en bovendien breng je de groeperingen die daadwerkelijk met de situatie in Zuid-Afrika bezig zijn in diskrediet. Als dit "aktiekomitee" (voorzover het nog bestaat) werkelijk zo begaan is met het lot van de mensen in Zuid-Afrika, dan raden wij hen aan zich aan te sluiten bij de Anti-Apartheidsbeweging Nederland of bij het Komitee Zuidelijk Afrika.

Voorjaarscampagne

Dit voorjaar wordt een landelijke campagne gevoerd voor steun aan de Zuidafrikaanse bevrijdingsstrijd. De actie is een initiatief van de Anti-Apartheidsbeweging Nederland (AABN) en het Komitee Zuidelijk Afrika (KZA) in samenwerking met een reeks plaatselijke werkgroepen in het land. De campagne wordt ondersteund door verschillende politieke partijen, zoals de PSP, CPN, PPR en PVDA. De campagne bestaat uit twee onderdelen. Van maart tot mei een actie voor organisaties in Zuid-Afrika en Namibië. In juni een actiemaand voor het Afrikaans Nationaal Congres (ANC).

Van maart tot en met mei wordt er een informatie- en inzamelingsactie gevoerd voor democratische en non-raciale orga-

ik Ben heef Boas
enik Wel een
nieuwe boom
ende mensen
de mensen zijn
Ja loes

nisaties in Zuid-Afrika en Namibië. Veel mensen in deze organisaties voelen zich geïnspireerd door het Handvest van de Vrijheid, wat ook de inspiratiebron is voor het ANC. De democratische organisaties in Zuid-Afrika en Namibië vragen om financiële en politieke steun. Zij hebben geld nodig om hun werk voort te zetten. Politieke steun en bekendheid hebben ze nodig omdat dit een zekere bescherming biedt tegenover de druk van de Zuidafrikaanse regering. Deze doelen worden in de actie gekombineerd door informatie te geven over het werk van de organisaties en geld in te zamelen voor voortzetting daarvan.

In juni staat het ANC (en ook SWAPO in Namibië) centraal in de activiteiten. In de periode van 16 tot 26 juni worden overal in het land activiteiten georganiseerd voor het ANC, waaronder manifestaties en kollektes. In juni zullen vele plaatselijke anti-apartheidsgroepen hiermee aan de slag gaan. Daarnaast is het de bedoeling om een grote demonstratie (waarschijnlijk op 11 juni) te organiseren rond Zuid-Afrika, met o.a. als eis sanctiemaatregelen tegen Zuid-Afrika. De anti-apartheidsorganisaties AABN en KZA werken aan dit initiatief gezamenlijk en proberen landelijke politieke partijen en vakbonden erbij te betrekken.

Dat is even iets anders dan het omzagen van een Beatrix-boom!

OISTERWIJKS TERRORISME VELT BOMEN

Het zal ongeveer in het midden van de jaren zeventig zijn geweest dat de oprichting plaatsvond van het OSCO, het Ondergronds Subversief Comité Oisterwijk. Buiten wat graffiti op enkele lokale fietsen herinnert niets meer aan die roerige dagen. Doel van deze ludieke beweging zou zijn het opeisen van de verantwoordelijkheid voor alle Oisterwijkse akties, happeningen, voorvallen of zelfs ongelukken. Alle aktiviteit zou dan immers gekoördineerd zijn vanuit het OSCO. Een absurde en onzinnige stunt. Of toch niet?

Justitie bezit een schier ziekelijke neiging achter elke aktie een komplot te zien. Of het nu een picket-line betreft of een omgezaagde Beatrix-boom, een gegooide straatsteen of een staking, een uitgedeeld pamflet of een geschreeuwde leus ... achter dit alles móet immers een groep samenzweers van kommunistische danwel anarchistische snit schuilgaan. Net zoals het politie-apparaat geleid wordt door een opperhoofd, zo wordt een aktie geleid door een socialistisch brein, zo meent men in die kringen. Wijzend op dergelijke absurde redeneringen kon het OSCO destijds ontstaan.

Maar humor is anno nu niet meer op zijn plaats. De minister van Justitie, Kort-hals Altes, heeft inmiddels zijn eigen FBI landelijk opgezet. Justitie beschikt nu over een autonome recherchedienst die nauwelijks controleerbaar mag worden geacht. Een soort Gestapo dus. "Ja maar", zo waarschuwt de minister vooraf, "deze dienst is slechts opgezet tegen terreur zoals begaan door de MAKRO-brandstichters". Had ook Oisterwijk niets met de Shell en met akties te maken? Ook hier werden de slangen doorgesneden en hielden aktivisten een protestaktie. Justitie veronderstelt bij deze branden de gore aktiviteit van een samenzwering in één komplot. Vandaar dat bijzondere team.

Iedereen in aktievoerend Nederland weet toch dat de meeste akties spontaan en lokaal gedecentraliseerd verlopen. Van planning is weinig sprake. Ook is bekend dat achter de MAKRO-branden verschillende groepen aktief waren en dat één van de branden zelfs per ongeluk door een weggegooid stuk is ontstaan. Als dergelijk nieuws zich zelfs door Oisterwijk verspreidt, dringt de vraag zich toch op: maar wist Justitie daar

dan niks van?

Natuurlijk wel. Maar de minister pleit al jaren voor zijn eigen dienst en hij heeft in de MAKRO-branden een aanleiding gevonden. Het bedrijfsleven ziet al jaren graag wat meer politie. Korthals' Franse evenknie, Jacques Chirac, vertelde het Franse kiezerspubliek onlangs dat dankzij hem het vertrouwde geluid van handboeigeknip in de straten eindelijk weer klonk. Onze minister zal beamend geknikt hebben. Onze politie gaat in de nabije toekomst over veel meer bevoegdheden beschikken dan voorheen gedacht werd. Het volgen, het fouilleren en schieten zal veel eenvoudiger gaan worden. We kunnen deze diskussie in de kranten volgen.

De rumoerige fabel van de supersnel stijgende kriminaliteit wint aan aanhang, ook in linkse kringen helaas. Zelfs Wim Kok weet zich behoorlijk populair te maken met zijn opmerkingen die de kriminaliteit betreffen. Ook de omgezaagde boom in Oisterwijk, veroorzaakt door een voor die aktie in het leven geroepen aktiekluip, stelde natuurlijk niet veel voor. Ieder kiest zijn eigen aktiemiddelen. Maar burgerlijk-konservatieve groepen gesteund door Justitie zullen alles aangrijpen om hét Komplot te ontmaskeren. Maar dat Komplot is slechts een gedachtenspinsel, net zoals de oude OSCO-grap.

Lezer, gij zijt gewaarschuwd!

wie het heeft.
gedaan dat weet ik niet? want wie ben ik? woe eodend.

ZWART FRONTERS MARCHEREN WEER

Wie had gedacht dat de activiteiten van Arnold Meijer's discipelen na de oorlog beëindigd werden, kwam bedrogen uit. Niet alleen slaagden Oisterwijkse oud-Fronters erin om in de koude oorlogsjaren massaler in de raad te komen dan in de jaren dertig, ook op landelijk niveau zat men niet stil. Ex-Zwart Fronters roerden zich in allerlei obscure rechtse clubjes en dat gaat tot op de dag van vandaag door.

Door het Oud Strijders Legioen (OSL) werd in 1974 een werkgroep opgericht die zich tooide met de naam Appel Bestrijding Criminaliteit (ABC). Al snel ging deze werkgroep zelfstandig verder als stichting.

Het OSL is een rechtse lobbyclub met aanhang in de VVD, het leger en het koninklijk huis (met name prins Bernard). Aan het laatste feit zal het amicale contact tussen het koninklijk huis en de in Oisterwijk woonachtige jonkheer Alting von Geusau (regelmatig spreker op OSL bijeenkomsten) niet vreemd zijn. Het OSL neemt het op voor het apartheidregime in Zuid-Afrika en gaat er vanuit dat mensen niet gelijk zijn en dat ook nooit zullen worden. In een onderzoek aan de Katholieke Universiteit Nijmegen werden de naar racisme riekende opvattingen in het OSL-clubblad Stavast nog eens uit de doeken gedaan (*).

Het ABC ging echter als zelfstandige stichting verder met als doel: "de publieke opinie ten aanzien van misdaad en bestraffing te mobiliseren, feitenmateriaal te verzamelen over misdrijven en hun straffen en een mentaliteitsverandering te bevorderen".

Onlangs richtte het ABC zich tot alle Nederlandse gemeenten met een subsidieaanvraag. Men vroeg om een dubbeltje per inwoner om een dam op te werpen tegen "steeds meer milieu, drugs- en alcoholproblemen, aids, racisme, woningnood en snel toenemende criminaliteit". Men verzamelde zowat alle 'hot items' uit de afgelopen decennia in het subsidieverzoek.

Een woordvoerder van de gemeente Oisterwijk verklaarde dat er inderdaad een subsidieverzoek van het ABC was binnengekomen, maar inmiddels was afgewezen. Het argument dat de gemeente voor de afwijzing hanteerde, was dat deze stichting geen gemeentelijk belang diende.

Het ABC is meer dan alleen de stem van de 'zwijgende meerderheid' rondom criminaliteitsbestrijding. Het blijkt een vergaarbak te zijn voor een aantal oude trawanten van Arnold Meijer's Zwart Front. In het comité van aanbeveling van het ABC bevinden zich twee oude bekenden: mr. dr. A. Zeegers en mr. W. Beer-

nink. Willem Beernink was gedurende de oorlog lid van Nationaal Front (het omgezette Zwart Front) en redacteur van het blad Zwart Front. Hij zei daar in 1986 (!) in de Haagse Post het volgende over: "Bijzonder weinig mensen willen er nu nog van horen. Ik kom er rond voor uit. U zou tot merkwaardige ontdekkingen komen als u wist wie er nog meer lid zijn geweest. Ik heb nooit een dag spijt gehad lid te zijn geweest van Nationaal Front. Het zou mij verheugen als je in deze tijd nog mensen had met een dergelijk vaderlands karakter. Ze waren waarachtig trouw aan het Oranjehuis". Met deze onverbeterlijke Fronter maakt ook Abraham Zeegers deel uit van het aanbevelingscomité van het ABC. Hij publiceerde in de jaren dertig voor het, door de Oisterwijkse fascist Verviers geleide NSB-blad Nieuw Nederland en later schreef ook hij voor Zwart Front. Later zette hij zijn activiteiten tegen het communisme voort in de kolommen van het OSL-blad Stavast.

Deze Zwart Fronters staan niet alleen in hun poging via het ABC Nederland te ontdoen van "communisme, astrologie, feminisme, homosexualiteit" en andere "moderne" ideologieën die op maatschappelijk en politiek terrein "uitstekende volgelingen" zijn van de verbreiders van de kleine criminaliteit. Zij worden bijgestaan door lieden zoals J.A. de Paauw, die jarenlang vice-voorzitter van het ABC was. Deze man werd na de oorlog gezocht door de Politieke Opsporings Dienst (en niet vanwege fout parkeren!) en zit verder ook nog in groepen zoals het Consortium de Levensboom van Flo Rost van Tonningen. De voorzitter van het ABC is de beroepsmilitair Douwe van der Bos. Zijn naam prijkt in het lijfblad van de Centruumpartij, Centrumnieuws. Ook de penningmeester van het ABC, Jetty de Snayer, is geen onbekende in de Centruumpartij. In het aanbevelingscomité zitten verder nog de Centruumpartijleden Diepeveen-de Jong en Overdorp.

Dit allegaartje van oude en nieuwe fascistten tracht voortdurend om serieus genomen te worden in kringen van het Ministerie van Justitie. De criminali-

teitsnota van het ABC werd op het ministerie afgedaan als "gesundes Volksempfinden". Dit leidde er toe dat mr. Zoetmulder (van titels bedient men zich in deze kringen graag) van de Nederlandse Volksunie van Glimmerveen, het rapport in het blad Sec, uitgegeven door het Ministerie van Justitie, brachtte te verdedigen.

In die zin volgt het ABC de politieke strategie van het OSL: trachten om in de verschillende conservatieve machtscentra invloed te krijgen.

Door er steeds op te wijzen welke ideeën en personen er schuil gaan achter dit soort groepen kan voorkomen worden dat zij serieus genomen worden.

* Het onderzoek kan besteld worden via RADAR (Rotterdamse Anti-Discriminatie Raad)/ARIC, door storting van f 18,50 op giro 567703 t.n.v. RADAR/ARIC o.v.v. OSL-boek

1987, HET JAAR VAN HET MILIEU

Wenig gemerkt van het jaar van het milieu. Of toch wel, een beetje.

Het "milieu"besef, wat dat dan ook zijn mag, is wel toegenomen. Maar of dat komt door dat speciale milieu-jaar? Misschien heeft in Oisterwijk daar de Oisterwijkse Milieu Vereniging (OMV) haar steentje ook wel aan bijgedragen.

De OMV bestaat nu 6 jaar. In die periode is er heel wat gebeurd in Oisterwijk, ook zaken met ingrijpende gevolgen voor natuur en milieu. Toch hebben wij de indruk dat er de laatste tijd, met name door de gemeente Oisterwijk, beter wordt geluisterd naar de argumenten die wij naar voren brengen. Niet altijd met het resultaat dat de milieu-vriendelijkste oplossing uit de bus rolt, maar toch...

- Nog steeds bezoeken erg weinig mensen de commissievergaderingen van de gemeente, terwijl men er toch spreekrecht heeft. De OMV bezoekt deze vergaderingen wel en let op de agendapunten die voor haar van belang zijn.
- Hoeveel bewoners van Oisterwijk lezen de uitslag van de bodemonderzoeken, zelfs al wonen ze boven op de verontreinigde grond? De OMV houdt dit bij.
- Hoeveel mensen volgen de hinderwetvergunningaanvragen van bedrijven, ook al is dat bedrijf vlakbij hen gevestigd? De OMV doet dat wel.
- De OMV volgt ook het gemeentelijk beleid voor toerisme en recreatie op de voet.

- In je eentje kan je niet alles bijhouden, niet het hele gebeuren volgen. Als privé persoon maak je niet zo gemakkelijk bezwaar ergens tegen. Trouwens niet iedereen kan een bezwaarschrift of nota schrijven.

Daarom is er de OMV, met gewone mensen, uit verschillende invalshoeken, met diverse interesses, mensen die de natuur en het milieu willen helpen overleven. Een vereniging, die na rijp beraad een standpunt inneemt, niet overal bij voortaan tegen agert, maar wel de bewaker van de toekomst wil zijn. Natuur en milieu komen nog steeds pleitbezorgers te kort: "alles van waarde is weerloos".

Wij hebben nieuwe mensen nodig, die er weer fanatiek tegenaan willen, nieuw bloed, jongeren, ouderen, betrokken mensen. Het gaat ons niet om hun contributie, wel om hun inzet, als gewoon lid of in het bestuur. Iedereen is welkom.

aanmelden bij:
 Magda Peeters, de Schouw 22 Oisterwijk
 tel. 83376 (voorz.)
 Aad van Gelswijk, Beerze 16
 tel. 88074 (secr.)
 Willy van Brakel, Hoogstraat 131
 tel. 83601 (penn.)

Contributie f 10,-- per jaar, jongeren onder de 21 jaar gratis.
 Giro 5252638 t.n.v. OMV Oisterwijk

DE SIGARENFABRIEK "DE HUIFKAR"

Boekbesprekingen hebben meestal ten doel de lezer(es) van advies te dienen over eventuele aanschaf. Dat heeft in dit geval geen zin: het boek "De Huifkar, een geschiedenis van de fabriek en haar personeel" is al uitverkocht. Dat is jammer, want de Werkgroep Integrale Geschiedschrijving Oisterwijk (WIGO) heeft een goed boek gemaakt.

Integrale geschiedschrijving

Integrale geschiedschrijving houdt in dat je je onderwerp van allerlei verschillende kanten benadert, en zo probeert tot een zo volledig mogelijk "integraal" beeld te komen. In dit boek over een Oisterwijkse sigarenfabriek wordt daarom een schets gegeven van de economische ontwikkeling in Brabant in de vorige eeuw en komen landelijke ontwikkelingen in de vakbonds-politiek aan de orde. Maar er is ook uitgebreid aandacht voor de persoon van de oprichter van de Huifkar, Alphonse Hamers, en zijn naaste verwanten. Het personeel van de fabriek, maar ook de villa (het monumentale pand dat, door velen betreurd, moest wijken voor het nieuwe gemeentekantoor), komt nog uitgebreider aan bod.

Mondelinge bronnen

Over zulke "gewone mensen" vind je in het algemeen niet veel in de gangbare schriftelijke bronnen (archieven e.d.). Dan ben je aangewezen op mondelinge bronnen: dat wat mensen uit eigen herinnering of van-horen-zeggen weten te vertellen. Een groot bezwaar daarvan is dat je zulke verhalen nauwelijks kunt controleren, ze spreken elkaar ook nogal eens tegen; in de herinnering worden verhalen ook veranderd en gekleurd. Een enkele keer wijzen de auteurs daar op: "hij vertelde niet zonder gevoel voor dramatiek", staat er dan.

Soms ook geven ze twee tegenovergestelde meningen gewoon weer, zonder commentaar: dat kan je zelf wel bedenken.

Het grote voordeel van mondelinge bronnen is echter dat je, alle onnauwkeurigheden ten spijt, wel degelijk een beeld kan geven van een historische werkelijkheid, die anders voorgoed zou zijn vergeten. En dat voordeel van zulke "oral history" (mondelinge geschiedenis) overtreft ook in dit boek de bezwaren verre.

Levensrecht

Uit de mond van een groot aantal mensen hebben de auteurs verhalen opgete-

kend: over het werk op de fabriek, over het "maandag houden" (tot in deze eeuw werd er, met name op de sigarenfabriek, niet of nauwelijks op maandag gewerkt: dan werden roes uitslapen, vissen en je gereedschap weer in orde brengen met elkaar gekombineerd), over de rechteloosheid, over Hamers, maar ook over de kokkin die mee moest op wintersport omdat ze zo lekker kon koken (en toen zelf ook even op de ski's mocht, althans voor de foto).

Uit al die gegevens stellen de auteurs een beeld samen, dat inzicht geeft in de moeite en de strijd, de armoede van die dagen. Maar dat mij althans toch ook wel laat zien, hoe mensen al die moeite en strijd hebben volgehouden, toch ook plezier hebben gehad in hun leven. Dat maakt het levensrecht; daardoor is het ook boeiend om te lezen.

Genuanceerd

De "integrale geschiedschrijving" leidt ook tot een heel genuanceerd beeld. Zo heeft de figuur van Hamers zeer tot de verbeelding gesproken. Huifkar-sigaren waren dure sigaren, en Hamers verkocht ze aan de hele Europese elite: hij was hofleverancier van de tsaar en de Turkse sultan! Maar hij was ook een hele autoritaire, dictatoriale man; vrijgevig, maar ook bikkelhard. In de Eerste Wereldoorlog zette hij zich in voor Belgische vluchtelingen; in de Tweede Wereldoorlog werkte hij vooral voor de Duitsers, overigens zonder fascist te zijn. Ook zijn ingewikkelde relatie met de geestelijkheid komt aan de orde; als het om feestdagen ging, of de overtuiging van zijn werknemers, gaf hij de pastoor en de kapelaan niet thuis. Maar toen er met een vakbond moest worden onderhandeld, deed hij dat toch liever met de katholieke bond dan met de (sociaal-demokratische) moderne bond.

Bij het beschrijven van de andere kant: het ontstaan van de arbeidersbonden, blijkt een zelfde ruïtheid van denken. Het verzet van arbeiders tegen hun uitbuiting werd voor het eerst georganiseerd vanuit de socialistisch beweging, daar laten de auteurs geen twijfel over bestaan. Maar

als dan later, onder grote druk van de geestelijkheid (dreiging met ontslag, zelfs in de wijde omtrek werd werken socialistische voormannen soms onmogelijk gemaakt!), velen toch maar lid werden van de katholieke bond, en die toonaangevend werd in de strijd, wordt ook dat niet aan een moraal of zuivere leer gemeten. Dat komt het begrijpen zeer ten goede.

Redaktie

Een probleem bij integrale geschiedschrijving is, dat sommige onderwerpen op verschillende plaatsen (want vanuit verschillende gezichtshoeken) aan de orde komen. Dat is ook in dit boek het geval. Dat betekent soms, dat je, als je iets niet direkt snapt, maar gewoon door moet lezen; verderop wordt het wel uitgelegd. Zo rijst op blz. 8 de vraag waarom Hamers nu juist naar Oisterwijk kwam, en wordt die vraag pas op blz. 24 beantwoord. Dat is wat lastig, misschien; maar belangrijker vind ik dat die vraag dan wél wordt beantwoord!

In de laatste zin spreken de auteurs, Ad van de Oord, Siebe Thissen en Jacqueline de Vries, de hoop uit, dat dit boek een bijdrage levert aan het levend houden van een stukje Oisterwijkse geschiedenis. Het doet meer dan dat; vind ik. Het geeft weer hoe landelijke of zelfs wereldlijke ontwikkelingen, zoals industrialisatie, opkomst van het socialisme, wereldhandel, economische crisis, hun uitdrukking vinden op plaatselijk niveau; en het geeft inzicht in de veelheid van factoren die daarbij een rol speelden. Zulk inzicht in de tijd van toen geeft wijsheid voor de tijd van nu. Wie het boek niet heeft, kan het misschien lenen!

Eddy Reefhuis

KINDERBOERDERIJ "DE CIRKEL"

Het realiseren van een kinderboerderij in de wijk Pannenschuur doet een groot appél op het uithoudingsvermogen van de initiatiefnemers. In de afgelopen maanden ontwikkelden zij een prima plan voor een definitieve voorziening in de wijk. Geheel volgens de wensen van veel wijkbewoners zou een kinderboerderij een plaats kunnen krijgen in het aan te

leggen wijkpark. Het is nu aan de gemeenteraad om dit initiatief te honoreren. Als de politieke partijen hun eigen verkiezingsprogramma's serieus nemen en de inbreng van de wijkbewoners tijdens de inspraakprocedure op zijn juiste waarde schatten, kan een uniek plan gerealiseerd worden.

In een tijd waarin vandalisme-bestrijding aan de orde van de dag is, ligt hier een kans voor open doel om in de preventieve sfeer iets te doen. Kinderen kunnen hier op een hele positieve manier met hun eigen omgeving omgaan. Een investering nu zal zich de komende jaren zeker terugbetalen.

En zeg nu zelf, wat zijn de kosten in vergelijking met bijvoorbeeld de kosten voor de bouw van een gemeentelijk administratiekantoor.

Het is bedenkelijk te noemen dat alle raadsfracties in een commissievergadering te kennen hebben gegeven de kinderboerderij niet in het wijkpark te willen opnemen. Hun opvattingen van democratie en inspraak zijn de onze niet.

Wethouder Van Rooy heeft inmiddels op een inspraakavond opnieuw toegezegd de kinderboerderij wel in het park te zullen opnemen. Weer een resultaat voor de aktievoerende kinderen en ouders.

De gemeente zal voortdurend onder druk moeten worden gezet. De kinderboerderij hoort in het wijkpark thuis.

Demokratie: allen praten, niemand luistert

SOCIAAL-DEMOKRATEN TUSSEN "SCHUIVENDE PANELEN"

De geschiedenis van de sociaal-democratie lijkt nog niet zo heel slecht te zijn samengevat in de leus die men in de jaren zeventig tijdens de Amsterdamse Nieuwmarktrellen scandeerde: "De allerslechtsten zijn de als links vermomde rechtsen!"

De sociaal-demokratische historie lijkt vergezeld te gaan met aanpassen, weglakken en bijschaven. Sociaal-demokraten hebben zich opgeworpen tot de kneedgummen van de twintigste eeuw, Deze schijnbaar eeuwige tragiek komt zonder meer voort uit haar dubbele loyaliteit; enerzijds is men trouw aan de eens gekozen (parlementaire) weg met de daarbij passende strijdwijzen en organisatievormen. Anderzijds wordt ook de sociaal-democratie geconfronteerd met een sociale strijd die volledig buiten haar valt. Deze dubbele loyaliteit kwam onder meer tot uiting in het kabinet-Drees, voor sociaal-demokraten immers een hoogtepunt. Naast uiterst sociale wetten (AOW) betekende het beleid van Drees ook een absoluut dieptepunt: medeverantwoordelijkheid aan de koloniale oorlogen en - misdrijven.

Een ander hoogtepunt was toch het kabinet-Den Uyl ... maar ook in dit kabinet was het de rechtse socialist Ed van Thijn die de Mobiele Eenheid ontwierp om buitenparlementaire spanningen met geweld te lijf te gaan.

In de discussies van de Partij van de Arbeid bestaat nauwelijks oog voor de de sociaal-politieke krachten buiten de politieke partijen om. En dat kenmerkt haar bestaan ten zeerste.

Iemand die dat haarscherp doorzag was Janus Boons, eens in 1917 oprichter van de SDAP in Oisterwijk. Hij oefende veel kritiek uit op het jaren dertig-beleid van diezelfde SDAP en voelde zich slecht op zijn gemak in de PVDA ná de oorlog. De vroege Partij van de Arbeid was een partij van dominees en religieuze socialisten die aan de basis stonden van het personalistisch-socialisme.

In Oisterwijk kennen we de sociaal-demokraat Ben Verhulst, die met heimwee terugblijkt naar de personalisten, waarvan Joan Willems een vertegenwoordiger was. Maar zowel Boons, als Verhulst, als Willems bleven het socialisme in ieder geval trouw.

Onder de huidige sociaal-demokraten is dat niet meer zo zeker. Vice-voorzitter van de Wiardi Beckmanstichting, Paul Kalma, schreef onlangs in een sociaal-

democratisch rapport dat "het socialisme maar eens op sterk water moest worden gezet". Anno 1988 was immers voldoende goeds gepresteerd waarop de sociaal-democratie trots diende te zijn. De PVDA zou een konservatieve middenpartij horen te zijn. Alhoewel Wim Kok al veel eerder voorstelde de rode vlaggen voor- goed op te bergen kwam de Kalma-coupe in Brabant hard aan. Het waren juist de Brabantse provincieleden van de PVDA die protest tegen het rapport aantekenden; zij wensten het socialisme als inspiratiebron te handhaven.

Hoe zit het met Oisterwijk?

Daar speelt de socialistische "roots-gedachte" nauwelijks een rol. Bij de Oisterwijkse PVDA bestaat eigenlijk geen interesse in haar verleden en socialistische opvattingen worden met het grootste argwaan bekeken. Maar binnen de Oisterwijkse PVDA zijn het dan ook de "realo's" die de dienst uitmaken.

Ralph Russ camoufleert zijn voorstellen graag met vaderlandse gedichten, maar kan nauwelijks als een kultuurstimulator gezien worden.

Wethouder Greet Ermen oefent zich in autoritairisme als voorbereiding op een mogelijke burgemeesterspost.

Zij was het immers die niet lang geleden weinig democratisch Loek Hilgers terechtwees. Hilgers wees op een contradictie tussen het PVDA-programma en het PVDA-beleid. Ermen beet de milieudeskundige toe: "Maar dat programma heb ik toch niet geschreven?"

Ook van de voorzitter Willem van der Meer komen geen nieuwe impulsen die het Oisterwijkse socialisme zouden kunnen verlevendigen.

Het zijn vooral deze realo's die momenteel in Oisterwijk de discussies leiden omtrent het sociaal-demokratische vernieuwingsconcept "Schuivende Panelen". Naar het schijnt is ook in de Oisterwijkse afdeling deze discussie gestart; in een later stadium hopen we hier op terug te komen.

Voor de sociaal-democratie zal het de zovcelste aanpassing betekenen aan het huidige tijdsgewricht. Een tijdsgewricht waarin woorden als "socialisme" of "kritisch" of "progressief" uitermate impopulair zijn geworden. De nieuwe yuppen van de PVDA kunnen in de toekomst rustig hun kinderen naar "Sla-Raak" laten gaan; niemand zal ze meer uitmaken voor rooien. Gelukkig maar.

Voorlopig moet de Oisterwijkse sociaal-democratie het nog blijven doen met als links vermomde rechtsen. Het morgenrood op de wangen heeft langzaam plaatsgemaakt voor schaamrood; misschien dat De Schuur dienst kan gaan doen als commerciële discotheek, het zou er in ieder geval weer eens lekker druk worden.

TANKS AAN DE OIRSCHOTSE DIJK?

Zoals in alle natuurhoudende provincies vindt ook in Noord-Brabant militairisering plaats. Natuurgebieden rondom Eindhoven (denk aan de Oirschotse heide) of Gilzerijen (luchtmachtbasis) vormen daar mooie voorbeelden van.

Vlak buiten Oisterwijk, aan de Oirschotse dijk, bevindt zich het "mobilisatiecomplex Oisterwijk", soms ook wel "mobilisatiecomplex Spoordonk" genoemd. Menig Oisterwijker vroeg zich jaren af wát hier nu eigenlijk opgeslagen staat.

Een mobilisatiecomplex is een opslagplaats van militaire goederen; dat kan uiteenlopen van wattenstaafjes tot complete Leopard-tanks.

En dat is weer afhankelijk van het militaire onderdeel dat in betreffend complex zijn materiaal heeft opgeslagen. Het onderdeel kan ook weer sterk verschillen van andere onderdelen: er kan sprake zijn van een geneeskundige compagnie, maar ook van een infanterie-bataljon.

Het lijkt aannemelijk dat het in Oisterwijk gaat om een complex van een infanterie-bataljon. Het terrein is namelijk vrij groot, er is aldus voldoende ruimte om militaire voertuigen te stallen en te laten manoeuvreren. Mogelijk behoort het complex tot een aantal afzonderlijke onderdelen waarvan het commando zich in Eindhoven of omgeving bevindt.

We denken dan aan het "16 Pantser Infanterie Bataljon" (met gepantserde rupsvoertuigen), het "12 Tank-bataljon" (met Leopard I tanks), een "Peleton Nationale Reserve" of een "Infanterie Beveiligingscompagnie" (beide met beveiligingstaken in eigen land).

Het gemeenschappelijke van deze mogelijke onderdelen is het feit dat ze pas in tijden van (een dreigende) oorlog paraat moeten worden. Het materieel "zit nu nog thuis". Met andere woorden: het materieel dat daar opgeslagen ligt is nog niet be-

mensd. Men noemt het materieel dan ook "mobilisabel". Ook de Oisterwijkse omgeving is dus paraat om in tijden van internationale spanning actief te worden.

KOOPKRACHT WAARSCHUWT TEGEN OISTERWIJK PARKET

In de "Koopkracht" van december 1987 troffen we het volgende artikel aan:

De familie Spikmans uit Oirschot zocht een mooie kurkparketvloer. Ze gingen op een advertentie van de firma Nekupa in Tilburg af. Hadden ze dat maar nooit gedaan. Het kostte hen een kleine 4000 gulden en ze hielden er een waardeloze vloer aan over. Nekupa is intussen failliet. Volgens de curator is de eigenaar van het bedrijf andere bedrijven begonnen onder namen zoals Asterparket, Ruwilko, Sterparket, Akupa en Oisterwijk Parket. U bent gewaarschuwd!

Het kurkparket van de familie Spikman kostte f 3.400,--. Voor de Technische Dienst die hen zou adviseren over het leggen betaalden ze nog eens f 47,50. De verkoper van Nekupa verzekerde dat er garantie op de tegels zat, ook als ze de

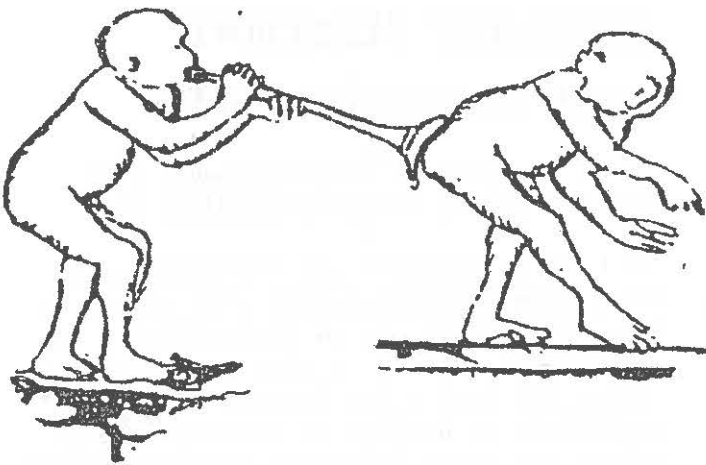
vloer zelf zouden leggen. Hij adviseerde zelfs om de vloer zelf te leggen, want daarmee "zou de klant veel geld uitsparen".

De kurktégels werden geleverd en het wachten was op de Technische Dienst van de firma. Van de Technische Dienst kreeg de familie het advies om de vloer niet te egaliseren. Zelf dachten ze dat het wel nodig was, maar de "parketdeskundige" vond dat veel te duur. Mevrouw Spikman: "Hij stond nog in twijfel of de geleverde lijm wel goed was, maar uiteindelijk verzekerde hij dat het in orde was. Wij gingen dus leggen."

Aanvankelijk zag het er allemaal netjes uit, maar een dag nadat de lak erover was gestreken stond de vloer bij de randen helemaal omhoog. Ook een aantal tegels was aan de randen omhoog gegaan. Een klacht dus. Technische Dienst gebeld. Die legde een bliksembezoek af. Het advies: droogstoken. Enkele tegels moesten vervangen worden. Daarvoor moest de familie f 103,50 neertellen. Dat hebben ze geweigerd. Garantie nietwaar. Bij een tweede bezoek van de Technische Dienst kreeg de familie opnieuw het advies om te stoken. De vloer moest 3 weken open blijven liggen. Maar na 3 weken geen Technische Dienst. Bellen en nog eens bellen. Steeds werd de familie

met smoesjes afgescheept. Ten einde raad schakelde de familie een andere vestiging van Nekupa in. Hun verhaal werd vriendelijk aangehoord, het zou allemaal in orde komen. Men dacht dat er verkeerde lak was gebruikt en de klacht zou worden doorgegeven aan Tilburg. Maar, er gebeurde vervolgens niets.

De familie besloot de fabriek die de tegels had gemaakt te bellen. De fabrikant liet vervolgens weten dat Nekupa, de leverancier van de tegels, aansprakelijk was. En verantwoordelijk bleef, ook al waren de tegels zelf gelegd. Hij adviseerde om Nekupa in een aangetekende brief aansprakelijk te stellen. Dat heeft de familie gedaan. Drie weken later kwam de brief ongeopend retour. De familie schakelde de klachtenafdeling van Konsumenten Kontakt in. Helaas kon de klachtenafdeling toen al niets meer doen. Nekupa, met vestigingen in Amsterdam, Breda, Eindhoven, Elst, Goes, Helmond, Roermond, Sittard, Tilburg en Voerendaal bleek failliet te zijn. De familie Spikmans en mogelijk ander gedupeerden zijn gestruikeld over kurktégels ter waarde van duizenden guldens. Volgens de curator zijn er veel klanten van Nekupa de dupe geworden. Ze deden aanbetalings, terwijl het bestelde niet werd geleverd.

IK NEEM EEN STEUN ABONNEMENT OP DE ROOIE ROEPTOETER. VOOR EEN GEHELE JAARGANG VAN 6 N° BETAAL IK EEN MINIMUM BEDRAG VAN f 5,-. OP GIRON° 526 4985

NAAM: _____

ADRES: _____

POSTCODE _____

HANDTEKENING _____

REDAKTIE COLLECTIEF "DE ROOIE ROEP TOETER"
POSTBUS 340 5060 AH OISTERWIJK

LITERATUUR

NINA BERBEROVA schreef "De Begeleidster", een korte roman over de relatie tussen een sopraan van goede komaf en haar begeleidster, een arm kind. Een ingewikkelde liefdesrelatie in het St. Petersburg van na de revolutie in Rusland.

(Amsterdam, Arbeiderspers, 1987)

Eveneens een Rus, maar dan uit de negentiende eeuw, was ALEXANDER HERZEN. Van zijn prachtige vijfdelige biografie zijn inmiddels vier delen "Feiten & Gedachten" in de privé-domeinreeks verschenen. Natuurlijk zijn de boeken nog steeds veel te duur, maar de heerlijke verteltrant van Herzen maakt alles goed; het tragische leven van een socialist in ballingschap.

(Amsterdam, Arbeiderspers, 1985 - 1988)

MARGUERITE DURAS liet ons onlangs weten in een interview in De Groene Amsterdammer dat alle mannen homo's zijn. Wie weet? Die opmerking werd haar ontlokt naar aanleiding van haar roman "Zwart Haar Blauwe Ogen". Een typische Duras-roman weer voor de liefhebbers, maar haalt het niveau van "De Minnaar" niet.

(Amsterdam, Van Gemep, 1987)

De joodse schrijver-bekenaar ART SPIEGELMAN tekende het verhaal van zijn vader op; muizen als Joden, varkens als Polen en katten als Nazi's. Via een stripverhaal over de jodenvervolgung probeerde Spiegelman de verstoorde relatie met zijn vader (veroorzaakt door oorlogstrauma's) te herstellen. Prachtig.

Art Spiegelman: "Maus"

(Utrecht, Bruma & Zn., 1987)

Voor de Vrije Gedachte schreef PSZISKO JACOBS een impressionistisch opstel over Max Stirner; "Ik ben een werktuig van niets en niemand". Een leesbare biografie in Jacobs' eigen stijl, en daar moet je van houden. In deze tijd, waarin de individuele vrijheid onder druk staat, is Stirner steeds weer een verademing.

(De Vrije Gedachte, postbus 1087, Rotterdam, prijs f 10,—)

Eindelijk twee vertalingen van JACQUES LE COFF waaronder het te betalen essay "De woekeraar en de hel". De historicus laat hierin zien hoe moeilijk het in de middeleeuwen voor de Katholieke Kerk was de geldhandel te accepteren, woeker was immers een zonde "contra natura".

(Amsterdam, Wereldbibliotheek, 1987)

Bracht uitgeverij SUN vroeger voornamelijk socialistische literatuur uit, nu is haar naam verbonden aan de mentaliteitsgeschiedenis. De bundel "Religieuze Volkscultuur" bevat tal van boeiende opstellen over de spanning tussen de voorgeschreven kerkelijke regels en de geleefde praktijk van het volk.

(SUN, Nijmegen, 1986)

De Werkgroep Integrale Geschiedschrijving Oisterwijk (WIGO) publiceerde een onderzoek naar de Oisterwijkse sigarenfabriek "De Huijkar". Anecdotes en oral history verlevendigen de tekst beslist. Het boek werd in eigen beheer uitgebracht en is inmiddels uitverkocht.

Voor het bisdom schreven INFKE PLATEL en PETER VAN ZOEST een serie artikelen over de Brabantse Maria-heiligdommen. Ondanks het zoetsappige en niet-kritische karakter bevat "Steek dan voor mij ook een kaarsje op" best interessante opmerkingen over katholiek Oisterwijk en haar held kapelaan Huybers.

(Bisdom Den Bosch, 1987)

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.5 million to 13.5 million, and the number of people aged 75 and over has increased from 4.5 million to 6.5 million (Office for National Statistics 2000).

There is a growing awareness of the need to address the needs of older people, and the UK Government has set out a strategy for the 21st century (Department of Health 1999). The strategy is based on the principle of 'active ageing', which is defined as 'the process of optimising opportunities for health, participation in society and security in old age' (Department of Health 1999, p. 1).

The strategy is based on three pillars: health, participation and security. The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action. The key areas for action are: health, participation, security, and the environment. The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action.

The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action. The key areas for action are: health, participation, security, and the environment. The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action.

The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action. The key areas for action are: health, participation, security, and the environment. The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action.

The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action. The key areas for action are: health, participation, security, and the environment. The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action.

The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action. The key areas for action are: health, participation, security, and the environment. The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action.

The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action. The key areas for action are: health, participation, security, and the environment. The Department of Health has set out a number of objectives for each pillar, and has identified a number of key areas for action.